

ваха се отмѣренитѣ твърди войнишки стѣпки и подрѣнкането на шанцовия инструментъ. Едва къмъ единадесетъ часа презъ нощта дружината зае изходното си положение, като влѣзе въ контактъ въ лѣво съ една дружина отъ 9-и пех. полкъ.

При невъобразимъ шумъ и суетня, при необичайни викове, атакующитѣ части почнаха да заематъ опредѣленитѣ си мѣста. Противникътъ мълчеше, но сигурно разбра, че се готви нощна атака. Нека признаемъ качествата на французитѣ, че тѣ знаеха спокойно да дочакатъ противника си на близки разстояния.

Ний отиваме на нощна атака съ вързани очи. Никой отъ нашата дружина не познаваше мѣстността, понеже преди това действахме на други участъци при отбраната на Чепели-Балканъ. Знайно е, че една отъ много труднитѣ и рисковани военни операции сж нощнитѣ действия. При последнитѣ се иска частитѣ да сж срещу обектитѣ си много дни преди да се почне операцията. Да изучатъ детайлно мѣстността, подстѣпитѣ, обектитѣ и пр. При този случай нищо подобно не стана.

Къмъ четири часа сутринята на 24-и ноемврий дветѣ дружини заеха мѣстата си и се построиха въ гъсти подходящи колони за нощна атака. Отъ нашата дружина 1-а и 2-а роти бѣха назначени въ бойна частъ, а моята 3-а и 4-а роти — въ дружинна подрѣжка. Отпредъ дружинитѣ, застанаха въ гъста патрулна верига. Всички взводни командири сж на мѣстата си. Като направляющъ взводъ отъ ротата ми е този на старшия подофицеръ — *Бохоръ Нисимовъ Йомтовъ*. Единъ коравъ и твърдъ еврейнъ, който съ своитѣ дѣла опроверга легендата, че евреитѣ сж страхливи и се боятъ отъ смъртта.

Точно въ 4 ч. и 30 м. дружинитѣ тръгнаха безшумно, съ твърдото желание — да пометатъ и залѣятъ като лава врагътъ. Последниятъ е буденъ и ни дебне като нѣкой хищникъ. Допустна ни да опремъ до теленитѣ мрежи, даде нѣколко свѣтящи ракети и мигновено ни обсипа съ убийственъ картеченъ, пушеченъ и бомбенъ огънь. Не закѣснѣ да се обади и неговата артилерия, която страхотно издигна огнена преграда задъ насъ. Земята възврѣ. Не се чуваше отдѣленъ вистрелъ, а всичко се сливаше въ единъ страшенъ трѣсъкъ и адски шумъ. Като че ли преизподнята изврѣ отъ дънъ земя и искаше да удави въ своя огънь и кръвъ всичко живо. Стѣписаха се първитѣ колони за моментъ и залѣгнаха предъ неразрушенитѣ телени мрежи. Нѣмаше време за чакане, защото смъртта съ своята си дълга коса откосваше богатата жетва. Героятъ Бохоръ, водачътъ на третия взводъ е на себе си. Той не е смутенъ предъ косата на смъртта „Напредъ братя! Ура!“ и като разяренъ лъвъ се хвърли и поведе взвода си презъ труповѣтъ на падналитѣ герои, за да срази упорития врагъ. Той съ хората си е вече въ теленитѣ мрежи